Р Е Ш Е Н И Е
№ 42752

гр. София, 02.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 17 състав,** в публично заседание на 12.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **9659** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на „ТРЕНД - И“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221022006953-091-001/26.07.2024 г., поправен с Ревизионен акт за поправка на ревизионен акт № П-22221024136667-003-001/31.07.2024 г., издадени от Т. В. П. – орган, възложил ревизията, и М. Д. К. – ръководител на ревизията, в частта, в която актът е изменен и потвърден с Решение № 777/08.07.2025 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) – С. при Централно управление (ЦУ) на Националната агенция за приходите (НАП).
Жалбоподателят оспорва ревизионния акт като нищожен, евентуално като незаконосъобразен. По възражението за нищожност поддържа, че ревизията на дружество със седалище в [населено място] е възложена и проведена от органи по приходите от ТД на НАП – П., без да е доказано надлежното им оправомощаване.
По процесуалната законосъобразност жалбоподателят твърди, че не са доказани предпоставките по чл. 122, ал. 1, т. 2, 3, 4 и 5 ДОПК за определяне на данъчните основи по особения ред. Според дружеството преди ревизията е проведена проверка за установяване на факти и обстоятелства, при която са представени счетоводни документи и са изпълнени дадените с поканата по чл. 103 ДОПК указания. Счетоводството е било налично в обслужващата дружеството кантора и е показано на ревизиращия екип при посещението на 10.10.2023 г., но за посещението в кантората не е съставен протокол. Сочи още, че са представяни електронни пакети с оборотни ведомости, главни книги, хронологични регистри, фактури, договори, банкови документи и справки, които не

са обсъдени обективно.
Жалбоподателят оспорва редовното връчване на Уведомление № Р-22221022006953-113-002/25.04.2024 г. по чл. 124, ал. 1 ДОПК, което в информационната система е останало със статус „за връчване“. От това извежда, че не може да бъде приложена доказателствената презумпция по чл. 124, ал. 2 ДОПК. Поддържа, че допуснатите при първоначалното комплектуване на административната преписка пропуски също потвърждават необективното провеждане на ревизията.
По счетоводните различия дружеството твърди, че през 2022 г. е извършило повторно въвеждане на данните с цел поправяне на фундаментални грешки по Национален счетоводен стандарт 8. Според него различията спрямо по-рано подадени годишни финансови отчети и статистически форми не доказват укрити приходи, а приходните органи са основали част от изводите си на предположения и са възложили на ревизираното лице доказването на отрицателни факти.
По доставките от „Юнион Мартел“ ЕООД и „Витекс Комерс“ ЕООД жалбоподателят се позовава на Покана № П-22002322077034-040-002/30.09.2022 г. по чл. 103 ДОПК, на подадените за м.10.2022 г. справка-декларация и отчетни регистри и на внесения на 19.04.2023 г. данък 2 027,23 лв. Твърди, че ползваният по трите фактури на „Юнион Мартел“ ЕООД данъчен кредит 4 001,33 лв. и по трите фактури на „Витекс Комерс“ ЕООД данъчен кредит 4 895,20 лв. са отразени с отрицателен знак в дневника за покупки за м.10.2022 г., поради което отказът им за първоначалните периоди м.02.2021 г. и м.04.2021 г. води до повторно установяване на едно и също данъчно задължение. Поддържа, че стоките са действително получени и платени, а отрицателното им включване е извършено преди ревизията след кореспонденцията с орган по приходите и поради определянето на доставчиците като рискови.
Относно фактура № 51/19.12.2019 г. от „Тимати Експорт“ ЕООД жалбоподателят сочи двете банкови плащания по 18 000 лв. от 17.01.2020 г. и 31.01.2020 г., счетоводното завеждане на полученото като нематериален актив и обстоятелството, че стойността на фактурата не е използвана за преобразуване на финансовия резултат по ЗКПО. Твърди, че услугата е представлявала предоставяне на първоначална счетоводна и финансова информация за преценка на евентуално придобиване на предприятие, което впоследствие не се е осъществило. Възразява, че липсата на персонал и активи при доставчика, дерегистрацията му и непредставянето на документи при насрещната проверка не са достатъчни за отказ на данъчен кредит, ако не е доказано знание или дължимо знание на получателя за данъчна измама.
По данъчния кредит и разходите, свързани с лек автомобил „А. А6“, жалбоподателят поддържа, че договорът от 02.11.2016 г. следва да се третира като оперативен лизинг, равностоен на наем, а не като придобиване на автомобила. Твърди, че автомобилът е използван за придвижване между търговските обекти, складовете и счетоводната кантора и за пренасяне на стоки и документи. Позовава се на трите пътни книжки с многобройните записи в тях, на заповедите за определяне на водачи и на неголемия размер на отчетеното гориво. Според него приходните органи не са доказали лично ползване и неправилно са отказали данъчния кредит по лизинговите вноски, горивото и експлоатацията, както и данъчното признаване на разходите за гориво, лизинг, застраховки и лихви.
Жалбоподателят оспорва и начислените лихви. За м.01.2017 г. и м.02.2017 г. твърди, че не е съобразен деклариранияят за м.12.2016 г. данък за възстановяване 5 309,10 лв. Поддържа още, че лихва не следва да се начислява след 08.04.2023 г., когато е отправил искане по чл. 229 ДОПК да бъде разрешено плащане на публични задължения от запорирана банкова сметка. Като вътрешно противоречие в Решение № 777/08.07.2025 г. сочи обстоятелството, че м.12.2020 г. е предмет на отделен пункт за изменение, но едновременно попада и в посочения след него по-широк

потвърден период.
В писмените бележки жалбоподателят обобщава, че свидетелските показания и съдебно-счетоводната експертиза установяват наличието на счетоводството, извършените преди ревизията корекции и плащанията; че по отношение на „Тимати Експорт“ ЕООД приходната администрация е третирала една и съща операция различно за целите на ЗДДС и ЗКПО; че не са доказани нито предпоставките на чл. 122 ДОПК, нито лично ползване на автомобила, нито участие на дружеството в данъчна измама. Поддържа, че всички относими документи от проверката и ревизията са налице по делото и следва да бъдат преценени в тяхната съвкупност.
Прави искане за отмяна на ревизионния акт в оспорената част и присъждане на разноските по представен списък.
Ответникът – директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, чрез юрисконсулт Т., оспорва жалбата. Поддържа, че ревизионният акт следва да бъде потвърден като правилен и законосъобразен по мотивите, изложени в него и в Решение № 777/08.07.2025 г. в частите, в които е изменен и потвърден.
Прави искане жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение по чл. 161, ал. 1 ДОПК.
Административен съд – София-град, Трето отделение, 17 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира следното:
Жалбата е допустима. Решение № 777/08.07.2025 г. е съобщено на дружеството на 22.07.2025 г., а жалбата е подадена по електронен път на 05.08.2025 г. Спазен е срокът по чл. 156, ал. 1 ДОПК, оспорването е направено от адресата на акта и след изчерпване на задължителното административно обжалване. Отменените установявания за корпоративен данък за 2020 г., отменената част от корекцията по ЗДДС за м.12.2020 г. и периодите, за които административната жалба е оставена без разглеждане поради липса на извършена корекция, не са предмет на делото.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.
За да се произнесе, съдът установи от фактическа страна следното:
„ТРЕНД - И“ ООД е местно юридическо лице със седалище в [населено място], поради което компетентна по правилото на чл. 8, ал. 1, т. 3 ДОПК е ТД на НАП – С.. Със Заповед № 3-ЦУ-1997/04.11.2022 г., издадена на основание чл. 12, ал. 6 ДОПК, в персоналния обхват на органите по приходите, които могат да осъществяват правомощия извън териториалната компетентност по чл. 7, ал. 1 и чл. 8 ДОПК, са включени служители на ТД на НАП – П., участвали в процесната ревизия. Със Заповед № РД-01-864/04.11.2022 г. директорът на ТД на НАП – С., на основание чл. 11, ал. 3 ЗНАП във връзка с чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК и Заповед № 3-ЦУ-1997/04.11.2022 г., считано от 07.11.2022 г. е възложил функциите на орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК на изброени служители от други териториални дирекции, сред които в т. 15 е Т. В. П. – началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП – П..
Със Заповед № ЗЦУ-ОПР-22/22.08.2022 г., издадена от изпълнителния директор на НАП на основание чл. 12, ал. 6 ДОПК и чл. 10, ал. 8 и ал. 9 ЗНАП, заместник изпълнителният директор З. Й. Г. е оправомощена да определя органите по приходите, за които не се прилагат правилата на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 ДОПК, както и при необходимост да издава заповедите по чл. 10, ал. 8 и ал. 9 ЗНАП.
Със Заповед № ЗЦУ-2191/23.11.2022 г., издадена от изпълнителния директор на НАП на основание чл. 10, ал. 1, т. 1 и ал. 2 ЗНАП, във връзка със Заповед № ЗЦУ-1491/19.08.2022 г., изменена със Заповед № ЗЦУ-ОПР-27/25.08.2022 г., е възложено на М. К. К. – заместник изпълнителен директор на НАП, да изпълнява на 25.11.2022 г. правомощията на З. Й. Г. –

заместник изпълнителен директор на НАП.
Със Заповед № З-ЦУ-2226/25.11.2022 г., подписана от М. К. като заместник изпълнителен директор на НАП, на основание чл. 10, ал. 9 ЗНАП и във връзка със Заповед № ЗЦУ-ОПР-22/22.08.2022 г., е наредено служителите, посочени в заповеди № З-ЦУ-3287/08.11.2021 г. и № З-ЦУ-1997/04.11.2022 г., да осъществят производства по данъчно-осигурителен контрол по отношение на лицата от приложението, за които компетентна е ТД на НАП – С.. В подписаното електронно приложение е включено „Тренд - И“ ООД, ЕИК[ЕИК], с номер на случай 35710991, вид на контролата дейност „91 – Ревизия“, компетентна дирекция ТД на НАП – С. и екип от ТД на НАП – П.. В подписната част на заповедта е посочена и Заповед № ЗЦУ-2191/23.11.2022 г.
Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221022006953-020-001/25.11.2022 г., издадена от Т. В. П.. Заповедта е връчена по електронен път на 04.12.2022 г. С нея е възложена ревизия за корпоративен данък за периодите от 01.01.2016 г. до 31.12.2021 г. и за ДДС за периодите от 01.12.2016 г. до 30.09.2022 г., със срок три месеца от връчването. За ръководител на ревизията е определена М. Д. К., а за втори член на екипа – Л. Г. М..
Със Заповед № Р-22221022006953-023-001/21.12.2022 г., издадена по искане на ревизираното лице, производството е спряно на основание чл. 34, ал. 1, т. 5 ДОПК за периода от 21.12.2022 г. до 21.03.2023 г. Със Заповед № Р-22221022006953-143-001/22.03.2023 г. производството е възобновено, считано от 22.03.2023 г., и срокът за приключване е определен до 02.06.2023 г.
Със Заповед № Р-22221022006953-020-002/31.05.2023 г. срокът на ревизията е продължен до 03.07.2023 г. Със Заповед № Р-22221022006953-020-003/20.06.2023 г. Л. М. е заменен като член на екипа от И. П. Х.. Със Заповед № Р-22221022006953-020-004/22.06.2023 г. срокът е продължен до 03.08.2023 г., а със Заповед № Р-22221022006953-020-005/12.07.2023 г., издадена на основание чл. 114, ал. 4 ДОПК, – до 02.02.2024 г. Със Заповед № Р-22221022006953-020-006/01.09.2023 г. за втори член на екипа е определен С. А. К.. Със Заповед № Р-22221022006953-020-007/22.01.2024 г. срокът е продължен до 02.05.2024 г. Заповедите са връчени по електронен път.
С Искане за представяне на документи и писмени обяснения № Р-22221022006953-040-001/29.11.2022 г., връчено на 04.12.2022 г., са изискани счетоводни регистри, първични документи, договори, банкови документи и обяснения. В ревизионния доклад е отразено, че в първоначалния срок не са постъпили документи, а впоследствие чрез информационната система са постъпили двадесет електронни придружителни писма с оборотни ведомости, главни книги, хронологични регистри и други материали. С протокол от 11.07.2023 г. са присъединени документи от предходната проверка, включително Покана № П-22002322077034-040-002/30.09.2022 г. по чл. 103 ДОПК и представените в отговор на нея материали.
На 18.05.2023 г. е издадено Уведомление № Р-22221022006953-113-001 по чл. 124, ал. 1 ДОПК, което заедно с уведомление по чл. 17, ал. 1, т. 2 ДОПК и ново искане за документи е връчено на 14.06.2023 г. На 10.10.2023 г. е извършено посещение в търговски обект в „П. център“, отразено в Протокол № 1912227/10.10.2023 г. На 25.04.2024 г. са издадени второ уведомление по чл. 124, ал. 1 ДОПК № Р-22221022006953-113-002 и Искане № Р-22221022006953-040-004. От справката в информационната система и заключението на вещото лице се установява, че второто уведомление е останало със статус „за връчване“.
За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад № Р-22221022006953-092-001/14.05.2024 г., връчен по електронен път на 04.06.2024 г. На 17.06.2024 г. дружеството е поискало продължаване на срока за възражение. С Уведомление № Р-22221022006953-РУС-001/18.06.2024 г. срокът е продължен до 18.07.2024 г., когато е подадено възражение срещу доклада. Органите по приходите са приели възражението за неоснователно.

Ревизията е приключила с Ревизионен акт № Р-22221022006953-091-001/26.07.2024 г., издаден от Т. В. П. – орган, възложил ревизията, и М. Д. К. – ръководител на ревизията, и връчен по електронен път на същата дата. С Ревизионен акт за поправка на ревизионен акт № П-22221024136667-003-001/31.07.2024 г., връчен същия ден, е поправена очевидна фактическа грешка в таблиците. След поправката са установени задължения по ЗДДС – главница 117 570,86 лв. и лихви 54 153,63 лв., и по ЗКПО – главница 37 224,62 лв. и лихви 13 925,32 лв.
Административната жалба е подадена на 12.08.2024 г. по регистъра на ТД на НАП – С. и е заведена на 19.08.2024 г. в дирекция ОДОП – С.. С писмо от 17.09.2024 г. жалбоподателят е представил пътните книжки и две заповеди за определяне на водачи. Със Заповед № РД-04-74/16.10.2024 г. производството по административно обжалване е спряно до приключване на тълкувателно дело № 2/2024 г. на ВАС, а със Заповед № РД-05-168/07.07.2025 г. е възобновено.
С Решение № 777/08.07.2025 г. директорът на Дирекция ОДОП – С. е отменил ревизионния акт относно корпоративния данък за 2020 г., изменил е определения резултат по ЗДДС за м.12.2020 г. от данък за внасяне 73 218,55 лв. на данък за внасяне 260,82 лв., ведно със съответните лихви, потвърдил е акта относно корпоративния данък за 2016 г., 2017 г., 2018 г., 2019 г. и 2021 г. и относно изрично посочените периоди по ЗДДС и е оставил без разглеждане административната жалба в частите, за които с ревизията не са извършени корекции. Решението е връчено на 22.07.2025 г.
След административното изменение предмет на съдебното оспорване са установените с поправения ревизионен акт задължения за корпоративен данък за 2016 г., 2018 г., 2019 г. и 2021 г. – главница общо 3 453,44 лв. и лихви 1 884,45 лв., определеният за 2017 г. размер на данъчната загуба 4 212,82 лв., както и потвърдените установявания по ЗДДС – главница общо 44 613,13 лв. и лихви 24 756,38 лв. За м.12.2020 г. в предмета на спора влиза еинствено резултатът след административното изменение, а не отменното начисляване за предполагаема липсваща стокова наличност.
През ревизираните периоди „ТРЕНД - И“ ООД е извършвало търговия на дребно с облекло, обувки и модни аксесоари чрез търговски обекти и електронен магазин с наименование „GIOTTO.BG“.
Преди ревизията е проведена проверка за установяване на факти и обстоятелства, в хода на която на дружеството е връчена Покана № П-22002322077034-040-002/30.09.2022 г. по чл. 103 ДОПК за отстраняване на конкретно посочени несъответствия. Проверката е приключила с Протокол № П-22002322077034-073-001/21.10.2022 г. За м.10.2022 г. жалбоподателят е подал справка-декларация и отчетни регистри, приети с вх. № ДДС.2210-4953218/14.11.2022 г. В дневника за покупки шестте фактури от „Юнион Мартел“ ЕООД и „Витекс Комерс“ ЕООД са включени с отрицателен знак с общ данъчен кредит 8 896,53 лв. По справката-декларация е определен данък за внасяне 2 027,23 лв., платен на 19.04.2023 г. От електронната кореспонденция от 14.11.2022 г. се установява, че отрицателното отразяване на тези фактури е направено след решение на ръководството поради преценен рисков профил на доставчиците.
При съпоставка на данъчните регистри с документи, получени от контрагенти, са установени издадени от „ТРЕНД - И“ ООД, но невключени в дневниците за продажби фактури с обща данъчна основа 12 228,75 лв. и ДДС 2 445,75 лв. за м.12.2016 г., м.04.2017 г., м.07.2017 г., м.09.2017 г., м.10.2017 г., м.01.2019 г. и м.05.2019 г. Това са фактура № 8/28.12.2016 г. към „МИ Груп 2014“ ЕООД с данъчна основа 7 000 лв. и ДДС 1 400 лв.; фактури № 12/30.04.2017 г., № 17/28.07.2017 г., № 21/30.09.2017 г. и № 23/25.10.2017 г. към „Алегран“ ЕООД с данъчни основи съответно 860 лв., 1 450 лв., 1 170 лв. и 1 380 лв. и ДДС 172 лв., 290 лв., 234 лв. и 276 лв.; фактура № [ЕГН]/10.01.2019 г. към „Нова МЛ“ ЕООД с данъчна основа 225,42 лв. и ДДС 45,08 лв.;

фактура № 6/22.05.2019 г. към „Калиста 07“ ЕООД с данъчна основа 143,33 лв. и ДДС 28,67 лв. Копията са предоставени от получателите и са съпоставени с регистрите на жалбоподателя.
За целите на корпоративното облагане са установени неотчетени приходи 7 849,30 лв. за 2016 г., 4 860 лв. за 2017 г. и 368,75 лв. за 2019 г. Сумата за 2016 г. обхваща и продажби по фактура № 1/08.01.2016 г. към „Цифроним“ ЕООД, фактура № 26/17.03.2016 г. към „Аксис България“ ООД и фактура № 35/15.08.2016 г. към „Алдо Мюзик“ ЕООД, които са извън времевия обхват на ревизията по ЗДДС, но попадат в обхвата по ЗКПО. При декларирана данъчна печалба за 2016 г. 1 018,63 лв. и корпоративен данък 101,86 лв. с акта е определен данък 886,79 лв., или допълнително 784,93 лв. За 2017 г. не е определен корпоративен данък, а данъчната загуба е намалена на 4 212,82 лв. За 2018 г. след приспадане на този размер на загубата е установен данък 1 085,99 лв. За 2019 г. при определен данък 1 954,24 лв. и деклариран и внесен данък 833,82 лв. е установена разлика 1 120,42 лв.
За м.04.2020 г. от данните за електронния магазин и от банковите постъпления и наложените платежи, отчетени от куриерското дружество „Спиди“ АД, са установени продажби за 2 167,80 лв. с включен ДДС. Данъчната основа е определена на 1 806,50 лв., а ДДС – на 361,30 лв. Тези приходи и данък не са включени в счетоводните и данъчните регистри на дружеството.
На 19.12.2019 г. „Тимати Експорт“ ЕООД е издало фактура № 51 с предмет „услуги“, данъчна основа 30 000 лв. и ДДС 6 000 лв. На 17.01.2020 г. и 31.01.2020 г. жалбоподателят е превел на доставчика по 18 000 лв. Фактурата е осчетоводена при жалбоподателя по сметка за нематериални активи. По преписката не са представени договор с конкретно задание, доклад, анализ или друг индивидуализиран резултат от услугата, както и документ за приемането на такъв резултат. При насрещната проверка доставчикът не е открит и не е представил документи. Органите по приходите са отказали данъчен кредит 6 000 лв., без да преобразуват финансовия резултат по ЗКПО със стойността на фактурата.
„Юнион Мартел“ ЕООД е издало фактури № 308/12.02.2021 г. с данъчна основа 7 466,67 лв. и ДДС 1 493,33 лв., № 312/17.02.2021 г. с данъчна основа 6 980 лв. и ДДС 1 396 лв. и № 316/20.02.2021 г. с данъчна основа 5 560 лв. и ДДС 1 112 лв. Предметът е означен като „стоки по опис“. Жалбоподателят е представил фактурите с фискални бонове. При насрещната проверка са представени копия от фактурите и писмени обяснения, че стоките са предадени от представляващата доставчика Г. Ф. на Б. Н. в [населено място], [улица], получателят ги е транспортирал със собствен транспорт и плащанията са извършени в брой. Посочените в придружителния опис приемо-предавателни протоколи и описи на самите стоки не са представени. В преписката е отразен и отговор на Столична община, район „Л.“, че административен адрес [улица] не съществува.
„Витекс Комерс“ ЕООД е издало фактури № 598/28.04.2021 г. с данъчна основа 8 326,03 лв. и ДДС 1 665,20 лв., № 604/29.04.2021 г. с данъчна основа 7 850 лв. и ДДС 1 570 лв. и № 605/30.04.2021 г. с данъчна основа 8 300 лв. и ДДС 1 660 лв. Предметът отново е „стоки по опис“, а към фактурите са приложени фискални бонове. При насрещната проверка доставчикът е представил копия от трите фактури и писмени обяснения за предаване на стоките по описи и протоколи, транспортиране от получателя и плащане в брой. Посочените съпътстващи документи не са приложени. Установено е отразяването на фактурите в отчетните регистри по ЗДДС на доставчика.
Със справката-декларация и дневника за покупки за м.10.2022 г. шестте фактури са включени с отрицателни стойности – общо данъчна основа 44 482,70 лв. и ДДС 8 896,53 лв. За периода е деклариран данък за внасяне 2 027,23 лв., платен на 19.04.2023 г. Това е нетният резултат за месеца, а не размерът на извършеното намаление на данъчния кредит. Счетоводните операции по

шестте фактури и последващото им коригиране са проследени от експертизата. С коригиращата годишна данъчна декларация по ЗКПО за 2021 г., подадена на 30.09.2022 г., е декларирана данъчна печалба 35 113,87 лв. и корпоративен данък 3 511,39 лв., който е внесен.

За м.12.2020 г. с ревизионния акт първоначално е извършена корекция 72 957,73 лв. поради приета липсваща стокова наличност и е определен резултат ДДС за внасяне 73 218,55 лв., при деклариран от дружеството данък за внасяне 195,50 лв. Тази корекция е отменена при административното обжалване и установеният резултат за периода е определен на 260,82 лв.

На 02.11.2016 г. между дружеството и „УниКредит Лизинг“ ЕАД е сключен Договор за финансов лизинг на пътно превозно средство № 122455 за употребяван лек автомобил „А. А6“, рама W., със срок до 02.11.2020 г. Рискът от случайното погиване или повреждане е за лизингополучателя. Чл. 8–10 уреждат право, а не безусловно задължение за придобиване на собствеността. Изкупуването предполага писмено изявление, изплащане на дължимите вноски и други суми и заплащане на остатъчната стойност. При неизкупуване чл. 9, ал. 3 предвижда връщане на автомобила. В приложение № 1 лизинговата цена е определена на 50 014,58 евро без ДДС. Погасителният план – приложение № 2, сочи доставна цена 45 833,33 евро без ДДС, встъпителна вноска 16 041,67 евро и остатъчна стойност 11 458,33 евро, равна на 25 на сто от доставната цена. Общият сбор на главницата 45 833,33 евро включва и тази остатъчна стойност. Включени са и условия за максимален пробег и компенсация за свръхпробег. С отделен договор от 05.09.2023 г. собствеността е прехвърлена на жалбоподателя срещу посочена цена 1 918 лв. без ДДС.

В счетоводните и данъчните регистри на дружеството са включени 128 фактури във връзка с лизинговия автомобил. С ревизионния акт е отказан данъчен кредит общо 18 221,65 лв. по 74 лизингови фактури за отделни данъчни периоди от м.12.2016 г. до м.12.2020 г. По фактури за гориво, консумативи, ремонт и други разходи по експлоатацията на автомобила е отказан данъчен кредит общо 9 564,32 лв. за отделни периоди от м.12.2016 г. до м.08.2022 г.

За използването на автомобила са представени три пътни книжки с множество записи и две заповеди, с които Б. К. Н. и И. Д. Н. са определени да управляват в страната и чужбина лек автомобил „А. А6“, рег. [рег.номер на МПС] . Пътните книжки съдържат дати, начални и крайни показания на километража, изминато разстояние, име и подпис на водача. В графата за обслужваното лице е вписано дружеството, а движението е означено общо като „С.“ или „гр. С.“. Не са индивидуализирани посещавани магазини, складове или други обекти и извършени стопански задачи. Не е представена разходна норма или съпоставителна справка, свързваща закупените количества гориво с отразения пробег.

В хода на съдебното производство в заседанието на 23.03.2026 г. е разпитана свидетелката Л. О. И., счетоводител на дружеството от 2022 г. Тя заявява, че е осъществявала кореспонденцията с приходната администрация по ревизията и е изпращала документи по електронна поща и чрез системата „Контрол“. На 10.10.2023 г. ревизиращият екип посетил търговския обект в МОЛ „П.“, където била извършена контролна покупка и проверка на стоки, след което посетил счетоводната къща на [улица]. Там се намирали всички класьори на дружеството и счетоводните справки от предходната счетоводна къща. Свидетелката посочва, че протокол не бил съставен, защото на единия член на екипа му станало лошо, като било уговорено протоколът да бъде изготвен впоследствие.

С определение от 23.03.2026 г. е допусната съдебно-счетоводна експертиза. В заключението от 22.06.2026 г., прието без оспорване на 29.06.2026 г., вещото лице е проследило поканата по чл. 103 ДОПК, счетоводните операции, декларациите и плащанията. Установило е отрицателното включване за м.10.2022 г. на шестте фактури от „Юнион Мартел“ ЕООД и „Витекс Комерс“ ЕООД с общ ДДС 8 896,53 лв., определения за м.10.2022 г. данък за внасяне 2 027,23 лв. и

плащането му на 19.04.2023 г., коригираната декларация по ЗКПО за 2021 г. и плащането на 3 511,39 лв., двете плащания по 18 000 лв. към „Тимати Експорт“ ЕООД. Експертизата е установила и че второто уведомление по чл. 124, ал. 1 ДОПК е със статус „за връчване“, а представените от жалбоподателя в заседанието на 26.01.2026 г. документи са налични в счетоводството и са приобщени по делото.

След като с протоколно определение от 29.06.2026 г. е дал ход по същество, с Определение № 30242/29.07.2026 г. съдът е отменил това определение, възобновил е съдебното дирене и е дал указания за представяне на липсващите доказателства относно компетентността на органите по приходите. С молба от 07.08.2026 г. ответникът е представил Заповед № ЗЦУ-ОПР-22/22.08.2022 г., Заповед № З-ЦУ-1997/04.11.2022 г. и Заповед № РД-01-864/04.11.2022 г., а с молба от 20.08.2026 г. – Заповед № З-ЦУ-2226/25.11.2022 г. и електронното приложение към нея. В заседанието на 28.09.2026 г. доказателствата са приети, а по искане на жалбоподателя на ответника е указано да представи доказателства за компетентността на М. К. да издаде Заповед № З-ЦУ-2226/25.11.2022 г. В изпълнение на указанието с молба от 08.10.2026 г. е представена Заповед № ЗЦУ-2191/23.11.2022 г. на изпълнителния директор на НАП.

При така установените факти съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, включително издаването му от компетентен орган и в съответната форма, спазването на процесуалните и материалноправните разпоредби. Проверката обхваща всички основания по чл. 146 АПК във връзка с § 2 от допълнителните разпоредби на ДОПК.

При ревизия на лице, за което по чл. 8 ДОПК е компетентна една териториална дирекция, материалната компетентност на органи по приходите от друга териториална дирекция е налице, когато са изпълнени кумулативно три предпоставки: органите са включени в персоналния обхват на заповед по чл. 12, ал. 6 ДОПК; органът, възложил ревизията, е определен по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК от директора на компетентната териториална дирекция; и ревизираното лице е включено в субективния обхват на заповед по чл. 10, ал. 9 ЗНАП. При изпълнението им ревизионният акт не е нищожен поради участието на органи от друга териториална дирекция. В този смисъл е Тълкувателно решение № 3/26.06.2025 г. по тълкувателно дело № 2/2024 г. на Общото събрание на съдиите от Първа и Втора колегия на ВАС.

В случая компетентна за „ТРЕНД - И“ ООД е ТД на НАП – С.. Заповед № З-ЦУ-1997/04.11.2022 г. включва в персоналния си обхват органите по приходите от ТД на НАП – П., участвали в ревизията, а със Заповед № РД-01-864/04.11.2022 г. директорът на компетентната ТД на НАП – С. е определил Т. В. П. да изпълнява функциите по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК. Първоначалната заповед за възлагане на ревизия е издадена от нея, а за ръководител на ревизията е определена М. Д. К., включена в персоналния обхват на Заповед № З-ЦУ-1997/04.11.2022 г.

Към датата на първоначалното възлагане е действала и Заповед № З-ЦУ-2226/25.11.2022 г. по чл. 10, ал. 9 ЗНАП. Подписаното приложение към нея индивидуализира жалбоподателя с неговите наименование и ЕИК, посочва ТД на НАП – С. като компетентна дирекция и ТД на НАП – П. като дирекция на екипа. Така е установено включването на конкретното ревизирано лице в субективния обхват на заповедта по чл. 10, ал. 9 ЗНАП. Представената Заповед № З-ЦУ-883/05.05.2023 г. е последващ организационен акт и не е основанието за първоначалното възлагане на процесната ревизия.

Правомощието по чл. 10, ал. 9 ЗНАП принадлежи по закон на изпълнителния директор на НАП, който може да го упражни лично или чрез оправомощено от него лице. Със Заповед № ЗЦУ-ОПР-22/22.08.2022 г. изпълнителният директор е оправомощил заместник изпълнителния директор З. Й. Г. да упражнява това правомощие. Със Заповед № ЗЦУ-2191/23.11.2022 г.,

издадена от изпълнителния директор на НАП, е определено на 25.11.2022 г. правомощията на З. Й. Г. да се изпълняват от заместник изпълнителния директор М. К. К.. На същата дата М. К. е издала Заповед № З-ЦУ-2226/25.11.2022 г. по чл. 10, ал. 9 ЗНАП, в чието подписано приложение е включено „ТРЕНД - И“ ООД. От съвкупния прочит на тези актове се установява, че към датата на издаване на Заповед № З-ЦУ-2226/25.11.2022 г. М. К. е била надлежно определена да упражнява съответното правомощие на изпълнителния директор на НАП.
Доказателствената тежест за компетентността е на ответника по чл. 170, ал. 1 АПК във връзка с § 2 от ДР на ДОПК. След дадените от съда указания ответникът е представил Заповед № З-ЦУ-1997/04.11.2022 г. в цялост, Заповед № РД-01-864/04.11.2022 г., Заповед № ЗЦУ-ОПР-22/22.08.2022 г., Заповед № З-ЦУ-2226/25.11.2022 г. с подписаното приложение и Заповед № ЗЦУ-2191/23.11.2022 г. Тези документи установяват непрекъснатата верига на оправомощаване по чл. 12, ал. 6 ДОПК, чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК и чл. 10, ал. 9 ЗНАП. Първоначалната непълнота на преписката е отстранена. Т. В. П. е била компетентна да възложи ревизията и да участва като издател на ревизионния акт, а М. Д. К. – да ръководи ревизията и да участва в издаването на акта. Ревизионният акт е постановен при съвместната компетентност по чл. 119, ал. 2 ДОПК, поради което не е налице порок по чл. 146, т. 1 АПК.
Изискването за форма е спазено. ЗВР, заповедите за изменение, ревизионният доклад, ревизионният акт и актът за поправка са създадени като електронни документи и са подписани с квалифицирани електронни подписи, за чиято валидност са представени удостоверителни данни. Ревизионният акт съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1 ДОПК и препраща към ревизионния доклад, който е неразделна част от мотивите му. Представянето първоначално на заверени хартиени копия не опровергава авторството, след като в съдебното производство са представени електронните документи и данните за подписите.
Ревизионното производство е проведено в предвидените от ДОПК срокове. Спирането и възобновяването са оформени с изрични заповеди, а продължаването по чл. 114, ал. 4 ДОПК е предшествано от разрешения на изпълнителния директор на НАП. Ревизионният доклад е издаден в четиринадесетдневния срок след приключването на ревизията, предоставена е възможност за възражение, срокът е продължен и възражението от 18.07.2024 г. е обсъдено при издаването на акта.
Липсата на отделен протокол за посещението в счетоводната кантора на 10.10.2023 г. представлява пропуск при документирането на процесуално действие по чл. 50 ДОПК. Съдът кредитира показанията на свидетеля И. относно посещението и наличието на счетоводна база и папки в кантората, тъй като те са непосредствени и съответстват на останалите данни. Свидетелят обаче обслужва дружеството от 2022 г., не е участвала в доставките от 2019 г. и 2021 г. и не индивидуализира кои от спорните първични документи са били представени на екипа. Показанията доказват наличието на счетоводство и самото посещение, но не доказват предаване на стоките от двамата доставчици, изпълнение и приемане на услугата от „Тимати Експорт“ ЕООД или стопанската цел на всяко пътуване с автомобила през ревизираните периоди. Пропускът не е повлиял върху възможността на дружеството да представи доказателства и не е съществен по смисъла на чл. 146, т. 3 АПК.
Спорът относно връчването на второто уведомление по чл. 124, ал. 1 ДОПК от 25.04.2024 г. не може да бъде разрешен чрез позоваване на презумпцията по ал. 2. По делото не е удостоверено завършено връчване на това уведомление, поради което съдът не прилага презумпцията при решаването на която и да е от останалите спорни корекции. Първото уведомление от 18.05.2023 г. е връчено на 14.06.2023 г. Дружеството е получавало искания за документи, отговорило е и на искането, придружавало второто уведомление, подало е възражение срещу доклада,

административна и съдебна жалба и е представило доказателства пред съда. Защитата му по конкретните доставки и разходи е осъществена.
Решаващият орган е приел, че определянето на данъчните основи по особения ред не е обосновано с необходимия анализ на обстоятелствата по чл. 122, ал. 2 ДОПК, и е отменил установяванията за предполагаема липсваща стокова наличност. При проверката на останалите корекции съдът разпределя доказателствената тежест по общите правила: приходната администрация доказва неотчетените облагаеми продажби, неотчетените приходи и фактическите основания за преобразуванията, а жалбоподателят – материалните предпоставки за претендирания данъчен кредит и документалната обоснованост и стопанската връзка на заявените разходи. Неотразените продажби са установени чрез конкретни фактури и постъпления, а не чрез прилагане на търговска надценка или презумпция за укрити обороти. Липсата на предпоставки за облагане по особения ред не е сама по себе си основание да бъдат заличени данъчни задължения, чиито фактически състав и размер се установяват по общия ред.
Първоначалната непълнота при изпращането на административната преписка е отстранена в съдебното производство както по отношение на доказателствата по съществото на данъчния спор, така и по отношение на компетентността. Ответникът е представил 17 папки и електронен носител, а след възобновяването на съдебното дирене – Заповед № З-ЦУ-1997/04.11.2022 г. в цялост, Заповед № З-ЦУ-2226/25.11.2022 г. и подписаното електронно приложение към нея. Жалбоподателят е конкретизирал липсващите според него материали и е представил допълнителни доказателства. Страните са разполагали с възможност да се запознаят с всички материали и да организират защитата си, допуснати са свидетел и съдебно-счетоводна експертиза. Поради това начинът на първоначалното окомплектоване на преписката не е самостоятелно основание за отмяна.
Съдът кредитира заключението на съдебно-счетоводната експертиза относно проверимите записвания, съдържанието на отчетните регистри, датите и размерите на плащанията и отрицателното отразяване за м.10.2022 г. Тези констатации почиват на изследваните счетоводни справки и платежни документи. Установените технически неточности в отделни таблици не засягат идентифицирането на шестте фактури и общия размер на данъчния кредит. Счетоводното записване и плащането обаче са различни факти от предаването на стоките или изпълнението на услугата. Заключението не установява фактическо получаване на индивидуализирани стоки или резултат от услугата, нито изследва използването на автомобила. Правните оценки на вещото лице за законосъобразност, двойно облагане или признание на доставка от приходните органи не обвързват съда, който преценява заключението заедно с останалите доказателства съгласно чл. 202 ГПК във връзка с § 2 от ДР на ДОПК. Общото позоваване на Н. 8 и на повторно въведена счетоводна база не опровергава конкретните първични документи, банкови постъпления и регистри, върху които са основани останалите корекции. Съдът не приема различията между счетоводните версии като самостоятелно доказателство за допълнителни задължения, но последваща счетоводна корекция не може да заличи данъчен факт, установен с конкретна фактура или постъпление, ако не е доказано надлежното му отразяване за съответния период.
Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1, чл. 69, ал. 1, т. 1 и л. 71, т. 1 ЗДДС правото на приспадане възниква при действително получена облагаема доставка, предназначена за облагаемите операции на получателя, и притежаване на надлежно съставен данъчен документ. Фактурата е необходимо, но не и достатъчно условие. Лицето, което черпи право на приспадане, следва да представи обективни данни за получената стока или услуга и за използването ѝ в облагаемата дейност. Това разбиране съответства на решение на СЕС по дело C-664/16, Vădan, т. 44 и т. 45, както и на Решение № 1128/31.01.2024 г. по адм. дело № 6227/2023 г. на ВАС, VIII о.

По фактурите на „Юнион Мартел“ ЕООД и „Витекс Комерс“ ЕООД не е установен видът, асортиментът и количеството на фактурираните „стоки по опис“. Съдът съобразява представените от доставчиците писмени обяснения, а не приема, че те изобщо не са отговорили на насрещните проверки. Посочени са общият начин на договаряне, плащане и транспорт, а от „Юнион Мартел“ ЕООД – и участващите лица и твърдяното място на предаване. Обясненията обаче препращат към описи и приемо-предавателни протоколи, които не са представени нито от издателите на фактурите, нито от получателя. Поради това не може да се установи кои определени стоки са преминали в разпореждане на жалбоподателя. Фискалните бонове и отразяването на фактурите в регистрите на доставчиците подкрепят документирането и отчитането на операциите, но не попълват тази липса. Записването на предмет „услуги“ в дневника за покупки и отнасянето по сметка 215 не дават допълваща индивидуализация на твърдените стоки.
Не се изисква доставката задължително да бъде доказана с документ с определено наименование, нито получателят да проверява счетоводството, персонала или предходните доставки на своите контрагенти. Предаване на стоки може да се установи и чрез други съгласувани доказателства. В случая обаче липсва съвкупност от данни, която да свърже общото фактурно обозначение с конкретно получени стоки – техни описи, приемане, складова аналитичност или проследима последваща реализация. Данните за неоткриване на доставчиците, техните публични задължения и ресурсна обезпеченост не са самостоятелно основание за отказа. Решаваща е недоказаната материална предпоставка при самия получател, а не неизпълнението на чужди данъчни задължения.
Позоваването на решенията на СЕС по дело C-285/11, Bonik, и дело C-277/14, PPUH Stehcemp, е неотносимо към липсващата материална предпоставка. Забраната данъчен кредит да се отказва само поради нарушения на доставчика или без доказано знание за измама се прилага, когато действителното получаване на стоките или услугите е установено. В настоящия случай не се приема участие на жалбоподателя в данъчна измама и отказът не се основава на такова участие, като не е доказано самото предаване на индивидуализирани стоки по шестте фактури.
Отрицателното включване на шестте фактури за м.10.2022 г. следва да се разграничи от коригирането на резултатите за м.02.2021 г. и м.04.2021 г. и от погасяването на установените за тези периоди задължения. Експертизата доказва намаление на кредита 8 896,53 лв. за м.10.2022 г. и плащане на нетния резултат за този месец 2 027,23 лв. Не установява акт, с който са променени първоначалните периоди, или отнасяне на това плащане за погасяване на процесните задължения за 2021 г. Поканата по чл. 103 ДОПК не е акт за установяване на задължение и сама не изменя подадените декларации. За вече отразени документи не е приложима хипотезата на неотразен документ по чл. 126, ал. 3, т. 1 ЗДДС. Промяна за първоначалния период се извършва по реда на т. 2. Не са представени кредитни известия или документи за анулиране по чл. 115 и чл. 116 ЗДДС. Ето защо отрицателното включване в по-късен период не прави законосъобразно първоначалното приспадане и не заличава предмета на ревизията за тези периоди. В този смисъл Решение № 5183/31.05.2022 г. по адм. дело № 8706/2021 г. на ВАС, в което е прието, че отрицателното включване на покупните фактури в по-късен период не изключва установяване на задълженията за периодите на неправомерното приспадане. Отменението там акт обаче е коригирал избирателно самия по-късен период. Настоящият спор е за първоначалните периоди, а м.10.2022 г. е извън обхвата на ревизията. Доказаното отрицателно отразяване не може да бъде пренебрегнато при изясняване на действително дължимите и погасени суми, но не е основание в това производство да бъде изменен резултатът за неревизирания месец или да се признае кредит по недоказани доставки. Евентуално недължимо внесеният или събран за м.10.2022 г. данък подлежи на

прихващане или възстановяване по чл. 128 и чл. 129 ДОПК. Не се допуска окончателно задържане на един и същ данък два пъти. По делото обаче не е доказано погасяване на процесните задължения за 2021 г. чрез плащане или прихващане, което да налага намаляване на определените за тях главници или лихви.

Правилно е отказан и данъчният кредит 6 000 лв. по фактура № 51/19.12.2019 г. от „Тимати Експорт“ ЕООД. Посочването само на „услуги“ не позволява да се определи естеството и обемът на престацията. Обяснението, че е събирана първоначална финансова информация за евентуално придобиване на предприятие, не е подкрепено с договор или конкретно задание, идентификация на проучваното предприятие, източници и обем на информацията, доклад, анализ, файл, кореспонденция или документ за предаване и приемане на резултата. Двете банкови плащания и счетоводното завеждане като нематериален актив доказват движение и счетоводно третиране на средства, но не и каква услуга е извършена и получена.

Неизвършването на преобразуване по ЗКПО със стойността на фактурата от „Тимати Експорт“ ЕООД не представлява признание на действителна доставка за целите на ЗДДС. Стойността е заведена по сметка за нематериален актив, а не е установено да е приспадната като текущ счетоводен разход, който да бъде увеличен по чл. 26 ЗКПО. Различните данъчни последици се определят от съответните фактически състави. Счетоводното завеждане на актив и липсата на определена корекция по друг данък не заместват доказването на получена услуга по чл. 68 и чл. 69 ЗДДС.

Неотразените фактури за продажби с обща данъчна основа 12 228,75 лв. и ДДС 2 445,75 лв. са издадени от жалбоподателя и копия от тях са предоставени от получателите. Те не се съдържат в дневниците за продажби за съответните периоди. Дружеството не сочи кредитни известия, анулиране, сторно документи или конкретни записи, с които същите продажби са отчетени в друг допустим период. Поради това данъкът правилно е начислен по чл. 86, ал. 1 и ал. 2 ЗДДС. За м.04.2020 г. връзката между банковите и куриерските постъпления 2 167,80 лв. и продажбите чрез електронния магазин е проследена по конкретните справки, а жалбоподателят не е представил документи за друга причина на постъпленията. Правилно са определени данъчна основа 1 806,50 лв. и ДДС 361,30 лв.

По автомобила спорът изисква отделна преценка на характера на лизинговата доставка и на използването на полученото за облагаемата дейност. Наименованието „финансов лизинг“ по Търговския закон, поемането на риска от лизингополучателя и последващото придобиване на собствеността не определят сами по себе си приложението на чл. 6, ал. 2, т. 3 ЗДДС. След изменението на чл. 70, ал. 1, т. 4 ЗДДС, в сила от 01.01.2013 г., ограничението обхваща придобит или внесен лек автомобил, но не и всяка услуга по наемане на такъв автомобил. При договор с опция чл. 6, ал. 2, т. 3 ЗДДС изисква съпоставка на дължимите вноски без лихвата с пазарната цена към предоставянето на вещта. Съгласно решение от 04.10.2017 г. по дело C-164/16, Mercedes-Benz Financial Services UK, т. 35–43, условията се преценяват при сключване на договора, включително дали изкупуването е единственият икономически рационален избор, без значителна допълнителна сума. Тук остатъчната стойност е 11 458,33 евро, или 25 на сто от доставната цена, дължима за придобиване след периодичните вноски, а договорът изрично урежда и връщане при неизкупуване. Равенството на общата главница с доставната цена е получено с включване на самата опция. То не доказва, че само задължителните плащания за ползването изчерпват стойността на автомобила и че липсва действителна икономическа алтернатива. Отделната продажба през 2023 г. не установява със задна дата тези условия към 2016 г. Поради това съдът не основава отказа на автоматично прилагане на чл. 70, ал. 1, т. 4 и т. 5 ЗДДС. Необходимостта да бъдат доказани предпоставките за квалификацията като доставка на

стока е подчертана и в Решение № 3429/01.04.2025 г. по адм. дело № 1972/2025 г. на ВАС, I о.
Това не освобождава получателя от доказване на положителната предпоставка по чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС, приложима и при квалификация на вноските като възнаграждение за услуги. Използването на автомобила в облагаемата дейност е оспорено още в ревизионния доклад, ревизионния акт и административното решение. Именно за него жалбоподателят е представил пътните книжки и заповедите и е изложил доводи пред съда. Следователно преценката на тази предпоставка не въвежда нов фактически състав, непредявен на страната, нито увеличава установеното задължение.
В решение от 16.02.2012 г. по дело C-118/11, Eon Aset M., CEC разграничава доставката на стока от услугата по наемане и свързва приспадането с използването за облагаемите сделки. Връзката може да е пряка с определени доставки или с цялостната икономическа дейност като общ разход. Не е необходимо всяко управленско или организационно пътуване да води до отделна фактурирана продажба. Необходима е обаче доказуема стопанска цел на ползването, като самото придобиване на услугата от търговско дружество не установява тази цел.
Трите пътни книжки не са изключени от доказателствата и не се приема, че липсват дати, километраж или подписи. Те удостоверяват заявен от дружеството пробег и водачи. Общото отбелязване „С.“ или „гр. С.“ обаче не позволява да се установят началният и крайният обект и целта на придвижването. Посочването на дружеството като обслужвано лице е заявяване на служебно ползване, което следва да се съпостави с останалите данни, а не самостоятелно доказателство за неговото осъществяване. По делото не са индивидуализирани посещения или организационни задачи, които да свържат отразените пътувания с магазините, складовете или счетоводната кантора. Заповедите определят оправомощените водачи, но не възлагат такива конкретни задачи. Свидетелката И. установява счетоводното обслужване и посещението на приходния екип през 2023 г., а не начина на използване на автомобила през спорните периоди. Твърдението за ежедневно зареждане на обекти не е подкрепено с данни за определени превози или посещения. Тази липса не е формален порок на пътните книжки, а неустановеност на самата връзка с икономическата дейност, включително като общ управленски разход. Преценени заедно с договореностите по лизинга, фктурите, счетоводните записвания, заповедите и обясненията, пътните книжки не установяват за кои от спорните услуги и периоди автомобилът е използван за облагаемата дейност. Не е доказана и определима част на такова използване, която да обоснове частично приспадане. Липсата на установено лично пътуване не е доказателство за положителната предпоставка по чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС. Поради недоказаността ѝ отказът на данъчен кредит 18 221,65 лв. по лизинговите фактури е законосъобразен и при разглеждане на вноските като цена на услуги.
Същата самостоятелна материална предпоставка е приложима към претендирания данъчен кредит 9 564,32 лв. за гориво, консумативи, ремонт и експлоатация. Фактурите установяват документирането на покупките, но не и употребата им за облагаемата дейност. Пътните книжки не позволяват разграничаване на стопански пробег, а липсва и съпоставка на закупени количества, изразходвано гориво и отразено движение. Отсъствието на утвърдена разходна норма не е самостоятелно основание за отказ, като съществена е липсата и на други обективни данни за стопанското потребление. Неголемият според дружеството размер на разхода не установява неговото предназначение. Не е доказана предпоставката на чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС, поради което отказът се потвърждава, без да се извежда автоматично от чл. 70, ал. 1, т. 5 ЗДДС.
Този извод обуславя и законосъобразността на резултата за м.12.2016 г. Дружеството е декларирало данък за възстановяване 5 309,10 лв., но с ревизията начисленият данък е увеличен с 1 400 лв. по неотразената продажба и данъчният кредит е намален, включително с 6 523,89 лв. по

първоначалната лизингова фактура. Общото изменение е по-голямо от декларирания данък за възстановяване и е формиран данък за внасяне 2 666,50 лв. След като не остава сума за приспадане по чл. 92 ЗДДС, декларираните за м.01.2017 г. и м.02.2017 г. задължения не са погасени в срок. Лихвите 2 016,69 лв. за м.01.2017 г. и 1 496,98 лв. за м.02.2017 г., общо 3 513,67 лв., са правилно начислени.

По ЗКПО счетоводният финансов резултат се коригира по чл. 78 със сумите на приходите, които е следвало да бъдат отчетени за съответния период, но не са отчетени. Фактурите, получени от контрагентите на жалбоподателя, установяват неотчетените приходи 7 849,30 лв. за 2016 г., 4 860 лв. за 2017 г. и 368,75 лв. за 2019 г. Общото позоваване на Н. 8 не сочи конкретни записи или коригиращи данъчни декларации, с които тези приходи са включени в съответните години. Правилно за 2016 г. е определен допълнителен корпоративен данък 784,93 лв. и лихва 618,28 лв., а за 2017 г. е определена данъчна загуба 4 212,82 лв., която влияе върху пренасянето на загубата в следващите години.

Данъчното признаване на разходите по ЗКПО се преценява самостоятелно и не следва автоматично от признаването или отказа на данъчен кредит. Чл. 10, ал. 1 ЗКПО изисква първичен счетоводен документ, който отразява вярно стопанската операция, а чл. 26, т. 1 и т. 2 изключват разходите, несвързани с дейността, и недокументално обоснованите разходи. По спора са налице документи за лизинга, застраховките, лихвите и закупеното гориво. Не се отрича сключването на договора или самото фактуриране. Не е установено обаче стопанското използване на автомобила, към който тези разходи се отнасят, поради изложената конкретна преценка на пътните книжки и останалите доказателства. Следователно непризнаването не се обосновава с това, че автомобилът е лек, нито само с ограничението по ЗДДС, а с недоказаната връзка на отчетените разходи с дейността по чл. 26, т. 1 ЗКПО.

За 2017 г. са непризнати разходи за гориво 1 286,95 лв. и за лизинг и застраховки 7 467,84 лв., общо 8 754,79 лв.; отчетено е и увеличението за неотчетен приход 4 860 лв. При определянето на загубата следва да се различават счетоводният резултат и декларираните преобразувания. По данните в доклада счетоводната загуба е 17 827,61 лв., а дружеството е декларирало увеличение 2 448,81 лв. Посочените от ревизията неотчетени приходи и непризнати разходи, отнесени към счетоводната загуба, дават загуба 4 212,82 лв. Съдът не извършва ново увеличение с вече декларираните 2 448,81 лв. и не намалява допълнително признатата с акта загуба. Пределът на проверката по чл. 160, ал. 6 ДОПК не допуска влошаване на положението на жалбоподателя.

За 2018 г. счетоводната печалба по посочените в доклада приходи и разходи е 13 799,93 лв., а не възпроизведените в административното решение 15 799,93 лв. Увеличението 1 272,76 лв. за разходи по автомобила и приспадането на признатата загуба 4 212,82 лв. формират данъчна основа 10 859,87 лв. и данък 1 085,99 лв. За 2019 г. към печалбата 8 338,15 лв. са прибавени неотчетеният приход 368,75 лв. и разходите за гориво 5 692,86 лв., лизинг 3 040,67 лв. и лихви 2 101,95 лв. Сборът на увеличенията е 11 204,23 лв., а основата – 19 542,38 лв., при което данъкът е 1 954,24 лв. и след приспадане на внесените 833,82 лв. разликата е 1 120,42 лв. Неточностите в изписването на междинните сборове не променят определения данък. Съответните непогасени лихви са 618,28 лв. за 2016 г., 635,19 лв. за 2018 г. и 513,08 лв. за 2019 г.

За 2021 г. счетоводната печалба по данните за приходи 378 054,88 лв. и разходи 344 964,91 лв. е 33 089,97 лв. След прибавяне на непризнатия разход по автомобила 6 644,97 лв. основата по ревизията е 39 734,94 лв., а данъкът – 3 973,49 лв. Деклариранияят с коригиращата декларация и внесен данък 3 511,39 лв. е приспаднат, поради което допълнително утановената главница е 462,10 лв., а не пълният размер на данъка. Определената непогасена лихва е 117,90 лв. Така не се установява повторно задължение за вече внесените 3 511,39 лв. и не се смесват последиците по

ЗКПО с отказа на данъчен кредит по шестте фактури от 2021 г.
Искането по чл. 229 ДОПК от 08.04.2023 г. е за разрешаване на неотложни плащания от запорирано имущество. То не е плащане, прихващане, опрощаване или друг погасителен способ. Банковото извлечение и електронните писма до публичните изпълнители установяват наложени запори и предприети действия, но не доказват на 08.04.2023 г. конкретна сума да е постъпила по съответната данъчно-осигурителна сметка за погасяване на процесните главници. По чл. 175, ал. 1 ДОПК лихва се дължи до погасяването на публичното задължение, поради което няма основание начисляването ѝ да се преустанови от датата на искането.
Не е налице противоречие в диспозитива на Решение № 777/08.07.2025 г. По правилата на чл. 155 ДОПК решаващият орган е изменил конкретно резултата за м.12.2020 г. на 260,82 лв. и след това е посочил по-широките последователни периоди, в които ревизионният акт се потвърждава. Конкретното изменение е специално спрямо общото посочване на периода и определя точния размер, останал в сила. Мотивите недвусмислено сочат, че корекцията 72 957,73 лв. за липсваща стокова наличност е отменена. Следователно предметът е определим и правото на защита не е засегнато.
Посочената в началната част на административното решение сума 118 470,55 лв. вместо 117 570,86 лв. представлява неточно възпроизвеждане на общата главница по ЗДДС. Тя не е пренесена в таблица 3 на поправения ревизионен акт и не променя индивидуалните резултати по периоди. След изменението за м.12.2020 г. сборът на дължимите суми по потвърдените периоди е 44 613,13 лв., а лихвата, включително 26,32 лв. за останалата разлика 65,32 лв. за м.12.2020 г., е 24 756,38 лв. Така неточността е преодолима чрез съдържанието на двата акта и не е основание за отмяна.
По изложените съображения оспорената част на ревизионния акт е издадена от компетентни органи, в предвидената форма и при спазване на административнопроизводствените правила. Установените пропуски при протоколирането на посещението и при връчването на второто уведомление не са съществени и съдът не прилага презумпцията по чл. 124, ал. 2 ДОПК. Конкретните фактически установявания, които са останали предмет на спора след административното обжалване, са доказани по общия ред, а извършените корекции съответстват на материалния закон и на целта на данъчното производство да бъдат установени действително дължимите публични вземания. Не са налице основанията по чл. 146, т. 1–5 АПК за обявяване на нищожност или за отмяна.
Съобразно изхода на делото на ответника следва да се присъдят своевременно претендираните разноски за юрисконсултско възнаграждение. Приложим е чл. 161, ал. 1 ДОПК в действащата към постановяване на решението редакция след изменението с ДВ, бр. 17 от 2026 г., който препраща към максималния размер по чл. 37 от Закона за правната помощ. Като съобрази материалния интерес, обема на преписката, фактическата и правната сложност, проведените заседания и осъществената защита, съдът определя възнаграждение 200 евро по чл. 24, изр. второ от Наредбата за заплащането на правната помощ. Размерът е в рамките на нормативния максимум и се присъжда на Националната агенция за приходите.
Така мотивиран и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ТРЕНД - И“ ООД, ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-22221022006953-091-001/26.07.2024 г., поправен с Ревизионен акт за поправка на ревизионен

акт № П-22221024136667-003-001/31.07.2024 г., в частта, изменена и потвърдена с Решение № 777/08.07.2025 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при Централно управление на Националната агенция за приходите.

ОСЪЖДА „ТРЕНД - И“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], да заплати на Националната агенция за приходите, [населено място], [улица], разноски по делото в размер на 200,00 (двеста) евро.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.